

A Duke in Shining Armor

Loretta Chase

Copyright © 2017 Loretta Chekani

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
un imprint al HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un cavaler desăvârșit

Loretta Chase

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHASE, LORETTA

Un cavaler desăvârșit / Loretta Chase

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3875-5

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Un cavaler desăvârșit

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

Prolog

Londra

Dis-de-dimineată, 11 iunie 1833

Ducele de Ashmont nu era un duce prea bun, ci mai degrabă unul groaznic. Prin urmare, nimeni nu era surprins să-l vadă beat ca un împărat – adică de zece ori mai beat decât un lord –, împleticindu-se pe scările clubului Crockford, la brațul unuia din cei mai buni doi prieteni ai săi.

Era vorba despre Hugh Philemon Ancaster, al șaptelea duce de Ripley. În timp ce Ashmont avea părul deschis la culoare, ochi albaștri și arăta angelic, Ripley era întunecat. Spre deosebire de Ashmont, nu părea să fie creat din vise și frivolitate, iar femeile nu îi urmăreau mișcările cu expresiile fascinate pe care le acordau Excelenței Sale cu chip angelic.

La un moment dat, cineva zisese că fața lui Ripley semăna cu cea a unui lup care fusese implicat în prea multe lupte.

Ba, mai mult, deși titlul lui îl situa cu un pas sau doi mai sus decât Ashmont, Ripley era beat ca un lord. Încă putea să facă diferența dintre sus și jos. Prin urmare, când Excelența Sa Ashmont își arătă intenția de a să se împletici în jos, către palatul St. James, Ripley îl târî după el.

– Pe aici, îi zise el. Hackney, stai drept!

– Așa e, admise Ashmont. Nu pot să ratez nunta. Nu pe asta. Eu sunt implicat. Eu și Olympia. Trebuie să fiu acolo. Am promis.

– O să fii, îi spuse Ripley, în timp ce își trecea prietenul strada.

Nunta fusese o veste nouă, iar alegerea soției fusese un șoc: Lady Olympia Hightower, dintre toate femeile posibile. Era ultima femeie de pe pământ care crezuse c-avea să se mărite cu Ashmont – sau cu oricine altcineva.

Nu că Ripley ar fi cunoscut-o prea bine. Sau câtuși de puțin. Făcuseră cunoștință în urmă cu câțiva ani. Aceea fusese perioada când

persoanele respectabile încă îi prezentau pe Ripley și pe cei doi prieteni ai lor fetelor inocente. Însă acelea nu erau genul de fete pe care trioul ducal le voia. Fecioarele bine-crescute erau pentru căsătorie, iar căsătoria era undeva în viitorul depărtat.

Se pare însă că viitorul venise cât Ripley nu fusese atent.

Mai întâi, ducele de Blackwood, celălalt din cei doi prieteni ai lui, se căsătorise cu sora lui Ripley, în urmă cu mai bine de un an, cu câteva zile înainte ca Ripley să plece pe continent. Acum, Ashmont făcea acest pas. Ripley aflase veștile bune în ziua anterioară, la numai câteva ore după ce se întorsese în Londra.

Ba nu, se întorsese în Londra cu o zi înainte, pentru că astăzi era deja ieri. Se dusese la Crockford pentru că voise o masă decentă, iar acest restaurant oferea mâncarea cea mai bună după preparatele lui Chardot, bucătarul lui Ripley, care răcise în timpul trecerii canalului.

Chardot mergea peste tot cu el, pentru că era plătit foarte bine s-o facă, iar lui Ripley îi plăcea să ducă un trai confortabil. Deoarece în timpul copilăriei fusese obligat, fără nici un motiv întemeiat, să trăiască asemenea unui cerșetor, acum trăia ca un rege.

Ripley avea dezbatere cu el însuși dacă ar fi fost mai bine să rămână în străinătate, când patru bărbați apărură de pe o alee îngustă și unul se izbi de Ashmont, cu destulă forță cât să-l smulgă din susținerea ușoară a lui Ripley și să îl împingă pe veranda unui magazin.

Ashmont își reveni, cu o energie surprinzătoare.

– Ce prost neîndemânatic ești! Trebuie să mă căsătoresc, nesimțitule!

Tot atunci își îndreptă pumnul spre fața individului.

Unul dintre prietenii bărbatului încercă să intervină. Ripley oftă și îl apucă de guler. Bărbatul îl atacă, obligându-l pe Ripley să îl lovească în stomac.

Ce s-a întâmplat după era fix ce se întâmpla de obicei când Ashmont ieșea în oraș: limbaj indecent și bătăi, bărbați care ieșeau din cluburi, pariuri și o femeie sau două care țipau.

După care se termină. Dușmanii lor stăteau întinși pe jos. Ripley nu așteptă să îi numere sau să-i identifice. Îl luă pe Ashmont de lângă balustrada de care se sprijinise și îl duse într-un colț. Făcu un semn, și primul birjar se îndreptă spre el. Îl împinse pe Ashmont în birja veche și îi spuse birjarului să meargă la reședința Ashmont.

Acolo, servitorii îl așteptau pe Ashmont, așa cum erau deja obișnuiți. Îl urcară pe scări, până în dormitor, îl dezbrăcară și îl spălară.

Știau deja de mult timp cum să se ocupe de micile slăbiciuni ale stăpânului lor.

După ce îl văzu pe Excelența Sa în pat, Ripley plecă.

Avea nevoie de o baie, de un somn și alte haine.

Trebuia să meargă la o nuntă peste câteva ore.

Capitolul 1

Reședința Newland, Kensington

Dimineața târziu, 11 iunie 1833

Dacă mireașă ar fi fost beată, ceea ce nu era cazul, ar fi fost din cauza sărbătoririi.

În foarte puțin timp, Lady Olympia Hightower urma să îndeplinească visurile familiei ei și, mai presus de orice, visurile ei.

Urma să devină ducesa de Ashmont.

Mai avea un pic și împlinea douăzeci și șase de ani și ar fi trebuit să mulțumească stelei ei norocoase pentru că reușise să câștige inima... admirația... ceva... unuia dintre cei mai notorii trei destrăbălați ai Angliei – un trio de duci cunoscuți ca ne-Excelențele Lor.

Se uită cu ochii mijiți prin ochelari.

În spatele lentilelor cu rame aurii, ochii gri-albaștri-verzui, care nu păreau să se hotărască la o culoare, se concentrară pe măreția care era ea.

Niște bucle elaborate de un șaten obișnuit îi încadrau fața în formă de inimă. Un aranjament complex de împletituri, cu o dantelă cu flori portocalii, îi încununa capul. Un vâl gălbui de dantelă îi cădea pe umerii goi, peste mânecile acoperite cu dantelă și dincolo de mijloc.

Se privi.

Patru noduri se îndreptau spre talie, iar sub ele se umflau fuste din mătase brocart.

O risipă de bani, care ar fi fost o investiție mai bună dac-ar fi fost cheltuită pe educația de la Eton a lui Clarence, sau pe funcția de cornet a lui Andrew, sau pe ceva pentru unul dintre băieți. În afară de moștenitorul lui, Stephen, Lord Ludford, contele de Gonerby avea cinci fii de care să aibă grijă, lucru la care nu se gândea. Spre deosebire de fiica lui, el nu avea o gândire practică.

De aici se trăgea și necazul ei, care nu era, de fapt, un necaz – cel puțin așa spunea lumea. Nu era nimic neplăcut la statutul de ducesă.

Oricum, caracterul practic nu avea nimic de-a face cu această extravaganță nupțială. Bani trebuiau aruncați pe Olympia, pe o singură rochie, deoarece, potrivit mătușii Lavinia, erau o investiție în viitor.

O viitoare ducesă nu putea purta ceva vechi la nuntă. Vestimentația de mireasă trebuia să fie scumpă și la modă, dar nu înzorzonată, deoarece o viitoare ducesă trebuia să arate la modă într-un mod scump, dar nu înzorzonat.

Ce se întâmpla după nuntă era cu totul altceva. O ducesă putea să toarne pe ea conținutul cutiilor ei de bijuterii, și tot n-ar fi fost prea îmbrăcată.

Cu câteva modificări, un aranjament diferit pe cap și mai multe diamante sau perle – sau ambele –, Olympia putea purta rochia la următoarea recepție, când mama ei sau poate mătușa Lavinia, marchiza de Newland, aveau să i-o prezinte reginei pe noua ducesă de Ashmont.

Asta nu era însă singurul lucru care avea să se întâmple după nuntă.

Mai era noaptea nunții, care, potrivit mamei, nu avea să fie neplăcută, deși nu fusese prea generoasă cu detaliile. Însă, după noaptea nunții, venea mariajul – ani și ani de mariaj. Cu Ashmont.

Mireasa săltă cana cu ceai cu brandy adus de Lady Newland ca să îi liniștească emoțiile dinaintea nunții. Cana era goală.

– Să nu cumva să te gândești să fugi, spusese mătușa ei când îi aduse ceaiul.

Sigur nu. Era prea târziu pentru asta, chiar dacă Olympia fusese genul de fată care dădea înapoi sau fugea, mai ales de o șansă unică. Avea șase frați. Faptul că era al doilea cel mai mare copil nu conta deloc pentru băieți. Ori dominai, ori erai dominat.

Unii spuneau că era destul de dominatoare pentru o fată, însă asta nu avea să conteze odată ce devenea ducesă.

Se aplecă și luă sticla de brandy pe care o furase de la Stephen. O deschise, o ridică la gură și luă o înghițitură mică. Se opri din nou, o puse pe masă și își spuse că făcea ce trebuia.

Care era alternativa? Să îl umilească pe mire, care nu făcuse nimic, cel puțin nu Olympiei, ca să merite asta? Să își facă de rușine

familia? Să se confrunte cu distrugerea socială definitivă? Totul pentru ce? Din cauza senzației de greață din stomac – care, cu siguranță, era dată doar de emoțiile dinaintea nunții.

„Numai o nebună s-ar feri să devină soția unuia dintre cei mai chipeși, bogați și puternici bărbați din regat“, își spuse. De fapt, Ashmont ar putea fi chiar puternic dacă s-ar sinchisi, dar el...

Își pierdu șirul gândurilor când cineva bătu la ușă.

– Te rog, spuse ea. Mă rugam.

Insistase să fie lăsată singură. Avea nevoie să se reculeagă și să se pregătească pentru această mare schimbare din viața ei, le spusese mamei și mătușii ei. Acestea se uitaseră una la cealaltă și apoi pleaseră. La scurt timp după aceea, mătușa Lavinia se întorsese cu ceaiul.

– Zece minute, draga mea, se auzi vocea mamei ei de pe coridor.

Doar zece minute mai erau?

Olympia luă încă o gură din sticlă.

Avea aproape douăzeci și șase de ani, își reaminti. Niciodată nu avea să mai primească o asemenea ofertă. Era un miracol că o primise. Și știuse prea bine în ce se băga atunci când acceptase.

E adevărat, Lucius Wilmot Beckingham, al șaselea duce de Ashmont, era oarecum un nemernic și atât de imatur încât îl făcea pe Clarence, în vârstă de nouă ani, să arate ca regele Solomon. Și, da, era de la sine înțeles că Excelența Sa nu avea să fie fidel.

Însă Ashmont era chipeș și putea ferma orice fată pe care punea ochii. Cu siguranță, se hotărâse să o farmece. Părea să o placă. Și nu era ca și cum o așteptau mari surprize. Caracterul lui era bine cunoscut celor care citeau articolele de bârfă ale ziarelor la modă.

Ce era important era că el o ceruse, iar ea era disperată.

– O ducesă, își spuse ea. Practic, poți să schimbi lumea. E cât de aproape poate să fie o femeie de a fi bărbat – asta dacă nu devine regină. Și nu o simplă consoartă, ci o regină în toată regula. Chiar și atunci... Dar nu contează. Nu o să ți se întâmple ție, fata mea.

Undeva în capul Olympiei sau poate în inima sau stomacul ei, o voce meschină, exact ca a verișoarei ei Edwina, spuse:

– Nu o să ai parte niciodată de dragostea vieții tale. Nici un print fermecător pe cal alb nu o să vină după tine. Nici un lord pasional. Sau vreun slujbaş.

Sufocă vocea, așa cum își dorise de multe ori să o sufocă pe verișoara Edwina.

Olympia cea care avusese fantezii cu prinți și gentlemenii plini de pasiune fusese o creatură naivă, cu mintea plină de fantezii romantice, hrănite de romane, când luase parte la primul ei sezon din Londra.

Timp de șapte ani, fusese votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului”. În șapte ani, nu primise nici măcar o ofertă. Adică, nu primise nici o ofertă pe care o tânără cu capul pe umeri, oricât de disperată, să o accepte sau, așa cum se întâmplase în cazul unui pețitor mai vârstnic, să i se permită să o accepte.

Așa că, atunci când Ashmont a cerut-o, ce putea să spună?

Putea să refuze și să înfrunte un viitor de fată bătrână dependentă de frații ei, care abia se puteau susține și puteau avea grijă de familiile lor. Sau putea accepta și rezolva, astfel, mai multe probleme deodată. Era chiar atât de simplu. Nu avea rost să complice lucrurile.

Luă încă o gură de brandy. Și încă una.

La ușă, se auziră bătăi mai puternice și mai nerăbdătoare.

– E lucrul corect pe care să-l fac și o să-l fac, șopti către reflexia ei. Pentru că cineva trebuie să-o facă.

Luă încă o gură.

– De ce naibii întârzie? întrebă Ashmont.

Invitații șopteau. Fiecare sunet din afara camerei atrăgea privirea către ușa pe care urma să intre mireasa.

Însă nici o mireasă nu-și făcu apariția. Probabil, trecuse o jumătate de oră peste ora stabilită.

Ripley o întrebă pe mama miresei dacă Lady Olympia era bolnavă. Lady Gonerby pâruse șocată și doar clătină din cap. Sora ei, Lady Wayland, oferi o explicație:

– E ceva ce are de-a face cu rochia, spuse Ripley. Mătușa s-a dus sus, împreună cu o menajeră și o cutie de cusut.

– Cutie de cusut?

– Ceva s-a desfăcut, mă ocup de asta.

– Și de ce mi-ar păsa de asta? întrebă Ashmont. Oricum o s-o desfac mai târziu.

– Știi cum sunt femeile, spuse Ripley.

– Nu e tipic Olympiei să își facă griji pentru lucruri mărunte.

– O rochie de mireasă nu e o nimica toată, comentă Ripley. Ar trebui să știi asta. A surorii mele a costat mai mult decât iapa pe care am avut-o la Pershore.

Sora lui nu era acolo. Potrivit lui Blackwood, Alice se dusesese la Camberley, una dintre proprietățile lui Ripley, ca să aibă grijă de mătușa lor preferată.

– E plictisitor, spuse Ashmont. Urâsc ritualurile astea afurisite.

Lord Gonerby ieși din salon. Se întoarse peste o clipă și spuse bucuros:

– Îmi cer scuze pentru întârziere. Ceva legat de un tiv problematic, ceva de genul ăsta. Am trimis după șampanie. Nu are rost să vi se facă sete în timp ce se coase.

Peste o clipă, majordomul intră cu câțiva servitori, toți cu tăvi cu pahare în mână.

Ripley bău și el, însă nu foarte mult. Parțial pentru că nu își revenise încă după activitățile din noaptea trecută. Probabil îmbătrânirea, pentru că i-ar fi prins bine încă o oră sau mai multe de somn, după jocurile de noroc și consumul de alcool, urmate de bătaia pe stradă, urmată de efortul prea familiar de a-l duce pe Ashmont acasă, în pat.

Un alt motiv pentru care se abținuse era sarcina pe care o acceptase.

– Unul din voi trebuie să se asigure că ajung acolo la timp cu inelul, spuse el. Și actul de licență și alte asemenea lucruri. Toată lumea crede că o să dau greș. Nu o s-o fac.

– Am trecut deja printr-o nuntă, spuse Blackwood. A mea. De data asta însă, mi-ar plăcea doar să mă uit, fără să am vreo responsabilitate.

După ce îi dăduse sarcina lui Ripley, Blackwood zâmbise și le făcuse semn să plece, sugerându-le să meargă acasă și să se culce.

Blackwood nu spusese dacă știa mai multe despre dorința urgentă a lui Ashley de a fi încătușat. Nu că ar fi avut timp să spună prea multe. Noaptea trecută, Ashmont vorbise întruna, iar povestea lui îi indusese lui Ripley o stare proastă.

În primul rând, Ashmont își obținuse logodnica pe drept, cucerind-o și cerând-o în căsătorie. Cu alte cuvinte, mireasa nu era însărcinată. În al doilea rând, ceea ce era la fel de incredibil, Ashmont convinsese o fată atrăgătoare, bună de măritiș și cu capul pe umeri, să îi accepte propunerea. Ripley ar fi pariat o sumă mare că în toată Anglia nu exista o fată bine-crescută destul de disperată încât să îl accepte pe Ashmont sau a cărei familie să îi dea voie să facă asta, în caz că înfățișarea și farmecul lui ar fi dat-o gata.

Așa cum se lăudase în scrisorile lui ocazionale, gazdele de la Almack's îi interzisese accesul la adunările lor, regele îi spusese Excelenței Sale că nu era bine-venit la întrunirile regale și majoritatea gazdelor din Londra îl scosese de pe listele cu invitați. Pentru un duce chipeș și solvabil, era nevoie de ceva efort ca să atragă acest gen de realizări.

Cu toate astea, drumul lui Ashmont și al lui Lady Olympia se intersectaseră aproape de hotelul Clarendon, în urmă cu câteva săptămâni. Câinele nedresat al cuiva, care nu îl plăcuse pe Excelența Sa, încercase să îl muște de gheată. În timp ce se chinuia să scape de câine, Ashmont se împiedicase și aproape căzuse pe stradă, în fața unei birje care mergea cu viteză.

– Dar a apărut mânerul unei umbrele, îi spusese el lui Ripley. M-a apucat de braț și m-a tras înapoi. Într-o clipă, eram din nou pe trotuar și încercam să-mi recapăt echilibrul, dar câinele continua să latre. Iar ea a spus „Șșșt” sau ceva de genul ăsta și a lovit umbrela de trotuar, cu un zgomot ascuțit. Câinele a tăcut imediat și a plecat. Ashmont râse când își aminti. După, a spus „Te simți bine, duce?” Iar menajera ei bombănea ceva, mai mult ca sigur încercând s-o îndepărteze de mine. Credeam că sunt bine, dar Olympia m-a privit și mi-a spus că gheata mea nu arăta bine deloc. M-am uitat în jos. Avea dreptate. Mi-a spus că nu puteam merge prin Londra așa, cine știe ce îmi putea intra în gheată. După care mi-a zis, dintr-odată: „Trăsura mea o să ajungă aici imediat. O să te ducem acasă”. Asta a și făcut, deși servitoarei ei nu i-a plăcut deloc. Nici birjarului sau servitorului, dar nu aveau ce face. Lady Olympia Hightower. Îți vine să crezi? Mie nu. De câte ori am tot văzut-o la evenimente?

„De nenumărate ori”, gândise Ripley. O fată înălțuță, cu ochelari, însă care nu arăta rău. Avea o siluetă plăcută. Ba nu, chiar *foarte* plăcută. Dar era o domniță bine-crescută, dintr-o familie foarte bună și renumită pentru faptul că îi plăceau cărțile. Ar fi putut la fel de bine să aibă o pancartă cu otravă, un craniu și oase.

– A fost de treabă, spuse Ashmont, dar nu într-un mod plângăcios, ca o fată, ci într-un fel realist și calm, ca un amic. Trebuie să recunosc că am fost impresionat de ea. Nu a contat că, atunci când i-am zis unchiului Fred de ea, mi-a zis că nu o meritam și că era prea bună pentru mine. „Asta ea trebuie să decidă, nu?” i-am zis eu. Apoi, am început s-o curtez. Am avut ceva de muncă. Dar, într-un final, a

acceptat, nu? Lord Fred a fost uimit când i-am zis asta. Chiar m-a bătut pe umăr și mi-a spus: „Deci ai fost capabil, până la urmă”.

Ashmont fusese încântat să audă o laudă de la unchiului său manipulator. Însă, din perspectiva lui Ripley, Lord Frederick Beckingham văzuse o oportunitate și profitase de ea. Faptul că îi spusese lui Ashmont că nu putea avea ceva era un mod sigur de a-l face să facă fix aia.

Nu că ar fi contat, atâta timp cât Ashmont era încântat de situație și fata știa în ce se băga. Nu avea cum să nu știe dacă era atât de inteligentă pe cât se credea.

Problema era că nunta nu părea să decurgă atât de lin pe cât ar fi trebuit. Ashmont se plictisise să aștepte, iar un Ashmont plictisit era o ființă periculoasă.

Ripley se uită la cumnatul lui. Blackwood, întunecat ca Ripley, dar mai subțire și mult mai chipeș, ridică întrebător dintr-o sprânceană. Ripley ridică din umeri.

Blackwood își făcu drum către ei.

– Nu înțeleg de ce e toată agitația asta pentru un tiv, spuse Ashmont. E în partea de jos, nu?

– Dacă se împiedică și cade...

– O s-o prind eu, spuse Ashmont.

Ripley îl privi pe Blackwood. Amândoi se uitară la Ashmont. Acesta părea sigur pe sine.

Dacă mireasa nu apărea în curând, unul din două lucruri urmau să se întâmple: în cel mai bun caz, mirele avea să fie copleșit de stupoare și avea să cadă din picioare. În cel mai rău caz, va începe o bătaie cu cineva.

– Gata cu asta, spuse Ashmont. Mă duc s-o aduc.

Se îndreptă spre ușă și se împiedică. Blackwood îl prinse de umăr.

– Bună idee, zise el. Nu are rost să stăm pe aici.

Îl privi pe Ripley. Acesta îl apucă pe Ashmont pe partea cealaltă și, împreună, își ghidară prietenul în afara salonului. Cum invitații se înghesuiau la tăvile de șampanie, în afara salonului întâlneau mai servitori.

– Unde? spuse Blackwood.

– Jos, zise Ripley.

– Nu jos, spuse Ashmont. E acolo, sus.

Arată cu degetul.

– E ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, spuse Ripley.